

LBRIS

We know
books

JACK ROSS

RECVIEM

editura rao

IBRIS | We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROSS, JACK

Requiem / Jack Ross; trad. Petru Iamandi. – București:

Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-92674-7-9

I. Iamandi, Petru (trad.)

821.111(931)-31=135.1

Soției mele, Susan

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

JACK ROSS
Requiem
Copyright © 2008, Jack Ross
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
PETRU IAMANDI

© Editura RAO, 2008
pentru versiunea în limba română

septembrie 2010

ISBN 978-606-92674-7-9

Deborah Jones se foi pe scaun cu telefonul lipit de ureche, în timp ce aerul rece ca gheața sufla în rafale din noua instalație de aer condiționat.

– Doamnă, îmi pare rău, n-am timp să discut acum despre cât de bună e muzica lui Ricky Martin.

Privi de la etajul cinci al sediului ziarului *Miami Herald* peste apele scânteietoare ale Golfului Biscayne și se întrebă câți alți cititori erau atât de înnebuniți după chipeșul cântăreț latino-american.

– Doamnă, am scris că are un stil impetuos, spuse ea bătând darabana pe birou cu unghiile pe care tocmai și le făcuse.

Îndepărtă un fir desprins din costumul ei galben-cafeniu, care i se potrivea cu culoarea pielii, și observă că mai multe colege purtau pulovere. În Florida?

– N-am insinuat nimic despre orientarea lui sexuală.

Oftă adânc. Oare de ce trebuia să aibă de-a face cu toți ciudații?

– Înțeleg că sunteți un mare fan.

Ridică privirea și îl văzu pe Sam Goldberg, secretarul-general de redacție, în ușa biroului său. Goldberg zâmbi și înclină capul în direcția biroului, semn că voia să-i vorbească între patru ochi. Deborah se întrebă dacă era vreo problemă.

Despre vreun articol pe care îl scrisese? Se temea de tot ce era mai rău – Goldberg îi adresase doar câteva cuvinte de când se angajase la ziar cu șase luni în urmă.

– Doamnă, trebuie să închid, zise ea, dând din cap spre Goldberg.

Mai rămase la telefon câteva clipe, persoana de la celălalt capăt al firului lăsându-se greu convinsă.

– Da, dacă doriți, puteți suna și mâine.

Deborah puse receptorul în furcă și răsuflă ușurată. De trei ori o sunase în dimineața aceea nebuna din Boca Raton, ca să-i comenteze articolele. Ce ți-e și cu obsedații ăștia!

Îi urmă pe Goldberg în biroul în care nu puteai arunca un ac. Își trecu mâna prin părul lung până la umeri, sperând să nu fie prea ciufulită.

Biroul șefului era plin-ochi. Bucăți de hârtie stenografiate, post-it-uri galbene, căni goale de cafea, scrisori de la cititori, tăieturi din numere mai vechi – chiar dacă articolele erau disponibile on-line. Deborah văzu și o fotografie color a soției lui decedate, o femeie de o frumusețe extraordinară, aproape mediteraneeană, cu un zâmbet lipsit de griji.

Pentru unii, astfel de manifestări sentimentale păreau de modă veche. Nu și pentru ea. Era o dovadă de sensibilitate să le arăți altora cât de mult însemnau și acum cei pe care i-ai iubit.

– Închide ușa, zise Goldberg, lăsându-se să cadă în fotoliul de piele și slăbindu-și nodul de la cravată.

Părea istovit, cu cearcăne negre, de parcă nu ar fi dormit de o lună. Unii reporteri spuneau că bea zdravăn.

Goldberg arătă spre scaunul din fața lui.

– Te rog!

Deborah se așeză.

– Mulțumesc, spuse ea, schițând un zâmbet crispat.

– Deborah, vom avea o discuție neprotocolară... nu trebuie să-ți faci griji.

– Am înțeles.

Atunci de ce se simțea atât de încordată?

– Cum te-ai acomodat? întrebă Goldberg, aruncând o privire spre transmisia în direct a CNN-ului.

Gubernatorul Floridei se adresa unui grup de susținători din Tallahassee¹ în perspectiva alegerilor parlamentare din noiembrie 2002.

– Destul de bine, deși acesta nu-i locul cel mai potrivit pentru cei foarte sensibili, mai ales atunci când au de-a face cu cititorii.

– Ceva nemulțumiri?

– În afară de frigul năprasnic din Departamentul de știri, cred că cei care sortează corespondența ar face mai bine să aducă scrisorile direct reporterilor.

Goldberg dădu din cap încruntat.

– Firma care a instalat aerul condiționat încearcă să rezolve problema. În ceea ce privește corespondența, așa e regula.

– OK.

– Dar să trecem la treburi mai serioase. Am auzit multe vorbe bune despre dumneata, domnișoară Jones.

Vorbe bune?

– Mi s-a spus că ești cel mai promițător tânăr reporter din ultimii ani, că îți cauți singură subiectele și nu le scrii din redacție, zise Goldberg, aruncându-i un zâmbet. Să știi că te-am urmărit îndeaproape. Te surprinde?

– Un pic.

De fapt, Deborah era pur și simplu șocată. Credea că Goldberg e un om distant, pe care nu-l interesau prea mult reporterii tineri. Ceea ce nu o deranja deloc, probabil că avea lucruri mult mai importante cu care să-și bată capul.

Îl privi cu atenție. Aflase că are în jur de 45 de ani și că a făcut o carieră extraordinară la ziarul lor după o scurtă ședere plină de succes la *Washington Post*. Avea părul negru, deși încărunțit la tâmplă. Pe bărbie îi trona un mic plasture prin care răzbise sângele, semn că se bărbierise în grabă. Cămașa albă era șifonată, de parcă ar fi dormit, iar cravata îi stătea strâmb.

¹ Capitala statului Florida. (n. tr.)

În ciuda reputației de om foarte serios, era cunoscut drept unul dintre șefii de treabă – prietenul jurnaliștilor. Nu era genul de redactor care să se ferească de subiectele controversate. Accepta articole care nu tratau subiecte la modă și ataca fără cruțare problemele acute ale orașului: corupția poliției din Miami sau folosirea imigranților ca mână de lucru ieftină în restaurantele elegante, cu prețuri piperate din South Beach. Goldberg îi susținea fără rezerve pe jurnaliști, în ciuda presiunii venite de sus.

Era cunoscut și fiindcă îi încuraja pe reporterii minoritari, cum era ea, și nu se sîia să afirme că jurnalismul încă mai era monopolul albilor.

Goldberg își dresese glasul. La televizor, guvernatorul trănca în continuare despre impozite mai mici și școli mai bune.

– OK, să trecem la treabă, spuse Goldberg în cele din urmă, fixând-o pe Deborah cu privirea lui obosită. Se pare că, de când te-ai angajat la noi, ai avut câteva discuții în contradictoriu cu Michelle Rodriguez, șefa Departamentului.

– Opinii diferite, doar atât. Promit că nu se va mai repeta.

Oare cine-i spusese?

Goldberg zâmbi.

– De obicei, nu le fac reproșuri reporterilor tineri dacă se iau în gură cu unul dintre șefi.

Deborah rămase tăcută.

– Mi-a spus că o tot bați la cap să-i iei un interviu lui William Craig.

– Întocmai.

Oare de ce nu se lăsase păgubașă?

– Un caz pur și simplu oribil.

Deborah încuviință din cap, întrebându-se unde voia să ajungă Goldberg.

– Mi-a spus și că i-ai arătat un dosar legat de cazul lui, care conține stenogramele procesului și toate articolele apărute despre el. Îmi spui și mie de ce?

– Cazul lui William Craig este ieșit din comun, cred că cititorii noștri ar fi interesați să afle mai multe despre el. Doar a fost condamnat la moarte în numele lor.

- Nu cred că mai are mult până la executarea sentinței.
- Cinci săptămâni și o zi.
- Serios? Destul de puțin ca să mai afli ceva despre el.
- Am insistat pe lângă doamna Rodriguez să mă ocup de cazul acesta încă din prima zi în care am venit aici.

Oare să-i spună motivul real pentru care voia să-l intervieveze pe Craig? Oare să-i spună de ce, de câte ori era acasă, în apartamentul ei din Miami Beach, vedea și revedea reportaje vechi despre Craig?

Goldberg zâmbi trist.

– Asta mi-a spus și ea. Ascultă, sunt o mulțime de oameni pe care îi poți intervieva la penitenciarul de stat. Amnesty International ne-a sunat nu de mult, ca să ne informeze despre doi inși complet nevinovați care așteaptă să fie executați în Raiford. De ce tocmai Craig?

– Cred că ceea ce a făcut William Craig are nevoie de o cercetare mai atentă.

– Cum adică?

– Adică, trebuie aflat de ce l-a ucis pe unicul fiu al unui senator de Florida după proces.

– Tânărul O'Neill era nevinovat.

– A fost achitat. E o diferență.

Goldberg zâmbi, semn că îl amuza felul în care aborda ea cazul.

– Un răspuns inteligent, dar nu la întrebarea mea. De ce tocmai Craig? De obicei, jurnaliștii încearcă să dovedească nevinovăția unei persoane și să o salveze de la execuție. Noi știm că tipul ăsta e vinovat.

– Da, replică Deborah, încruntându-se ușor, dar cred că demersul meu ar face cinste jurnalismului. Ce l-a făcut pe Craig să se răzbune astfel pentru nepoata lui?

Îl privi lung pe Goldberg. Acesta luă un pix și începu să-i roadă capătul, preocupat de ceva.

– Faptul că nimeni nu l-a interviuat îți spune ceva?

– Îmi spune că nimeni nu vrea să se atingă de cazul ăsta.

Goldberg se aplecă spre ea, fixând-o cu privirea lui pătrunzătoare. Coborî vocea.

– M-am gândit la ideile pe care i le-ai sugerat doamnei Rodriguez. Trebuie să-ți spun, la fel cum au spus și câțiva dintre colegii mei, că nu prea ai experiența necesară abordării unui asemenea caz.

Deborah nu comentă. Bănuia despre cine era vorba, veterana Kathleen Klein, analist politic – care se folosea de senator ca sursă de informații –, ea era una dintre persoanele care se opusese inițiativei ei. Probabil pentru că și vedea pusă în pericol relația cu O'Neill. Fără doar și poate, era un foarte bun jurnalist, dar dădea impresia că disprețuiește orice nou-venit de sex feminin. Încă din prima zi petrecută în Departamentul de știri, Deborah simțise cum privirea de oțel a lui Klein o urmărește peste tot.

– Dar eu sunt cel care decide, adăugă Goldberg zâmbind. Cred că un interviu cu Craig e tardiv... cu condiția să ți-l acorde.

Cuvintele parcă îi străpunseră creierul.

– Glumiți?

Goldberg clătină din cap.

– Chiar vreți să-l intervievez?

– Scrii curat, clar și știi s-o întorci din condei, răspunse Goldberg, cu ochii întărziind prea mult pe fața ei.

– Mă bucur că aveți încredere în mine!

Asta așteptase ea.

Prin minte i se perindară cu viteza fulgerului imagini din buletinele de știri despre Craig, bărbatul în vârstă de 71 de ani, scos în lanțuri din tribunal, după procesul din vara anului 1991 – bluză portocalie, pantaloni largi, teniși și părul tuns scurt.

– Să nu mă dezamăgești. Fă-ți treaba bine, și contractul pe termen limitat s-ar putea să devină permanent.

Așadar, credea că e îndeajuns de pricepută pentru așa ceva?

– Dar trebuie să ai ceva în vedere, zise Goldberg. Făcu o pauză și o privi lung, precum tatăl ei atunci când plecase la balul de absolvire a liceului. Știi că senatorul O'Neill este un om foarte influent?

– Desigur.

– Are aliași în toată țara nu numai în statul ăsta. Nici nu mai știu de câte ori ne-am încrucișat săbiile.

– De ce?

– Mai ales fiindcă se înfură ori de câte ori nu opream articolele care îi criticau legăturile strânse cu marii furnizori ai armatei.

Deborah știa asta din informațiile pe care le culesese.

– Dacă nu mă înșel, are multe legături și cu presa, zise ea.

– Nici nu-ți închipui ce relații are tipul ăsta. Unde mai pui și că vrea să fie reale.

Deborah dădu aprobator din cap.

– Persoanele cu care se întâlnește sunt foarte importante: directori de companii, politicieni, judecători și moguli din cinematografie. Chiar și guvernatorul este un apropiat al senatorului și, da, chiar și unii jurnaliști. El reprezintă sistemul.

– Înțeleg.

Goldberg se lăsă pe speteaza fotoliului și îi zâmbi prietenos.

– Ascultă, nu vreau s-o fac pe durul cu tine, dar, pentru o treabă ca asta, trebuie să fii cu ochii-n patru. Toată lumea spune că ești un jurnalist ca la carte. Ceea ce e foarte bine. Avem nevoie de persoane cu simț etic, eu însă vreau să descoperi și semnificațiile acestui caz.

– Cum adică?

– Păi, dacă îl faci pe Craig să vorbească, vreau să știu dacă l-a găsit pe Dumnezeu. A ales scaunul sau injecția? Ceva interesant, ceva ieșit din comun.

Deborah se înfioră.

– Se teme de moarte? continuă Goldberg ridicând din umeri. Chestii din astea.

– Înțeleg.

– N-o face pe idealista și nu insista pe lipsa de justețe a pedepsei cu moartea – nu vreau asta. Vreau povestea în sine, nici mai mult, nici mai puțin.

– Am priceput.

Goldberg rămase tăcut câteva clipe, gândindu-se să mai spună ceva.

– Și să nu uiți că locul în care vrei să mergi e al naibii de periculos.

Deborah se întrebă dacă era în stare să facă așa ceva. Aici nu mai era vorba de un articol sarcastic despre Ricky Martin. Era vorba de o chestie serioasă. Îi putea face față?

Încercă să și-l închipuie pe Craig. Avea să stea în aceeași încăpere cu ea? Va accepta să fie intervievat?

– Încă ceva, spuse Goldberg privind-o țință. Vreau să comunic numai cu mine.

Auzise bine?

– Implicațiile acestui caz pot fi foarte serioase. Dacă vrei să discuți despre el, îmi telefonezi mie. Dacă vrei să folosești poșta electronică, trimite totul pe adresa mea. E clar?

Deborah încuviință din cap, fără convingere.

– Și nu vorbi cu nimeni de la ziar fără aprobarea mea.

– Cu nimeni?

Goldberg oftă.

– Încearcă să privești situația din perspectiva mea. Faptul că mai e puțin până la alegeri și că încerci să intervievezi un ins care l-a ucis pe fiul unui senator s-ar putea să-i facă pe unii să ne acuze de părtinire. De asta numai câțiva șefi de departamente și jurnaliști mai importanți trebuie să știe despre demersul tău... Deborah, ăsta nu-i un ziar care apare în nu știu ce orașel din Mississippi. *Miami Herald* se ocupă de cazurile majore, motiv

pentru care, din când în când, intra în conflict cu cei bogați și influenți. Trebuie să acționăm cu inteligență și să fim cât mai discreți cu puțință. Asta dacă William Craig nu-și dă drumul la gură.

De-abia acum, Deborah începea să înțeleagă cât de important era ceea ce voia să facă.

Pricepea care era logica, deși i se părea puțin exagerată.

– Când vreți să încep?

– Imediat. Vreau să ajungi la Raiford până mâine după-amiază.

– S-ar putea să fie o problemă. Nu suport călătoriile cu avionul.

– Atunci va trebui să mergi cu mașina toată noaptea. O lămuresc eu pe Michelle și-ți aranjez și vizita cu directorul închisorii. A, să nu uit... încă ceva.

– Ce anume?

Goldberg o privi lung, cu ochii lipsiți de expresie.

– Ai grijă. Chiar dacă mai toți spun că Florida e Statul Însorit, să știi că nu-i așa. E o mlaștină. Să nu uiți asta.

Între fermele răzlețe se întindeau kilometri întregi de păduri de pini, în timp ce Deborah pătrundea tot mai adânc în zona rurală din nordul Floridei.

Căscă și apăsă accelerația la trecerea printr-un alt orașel, decapotabila ei înghițind kilometrii cu nemiluita. Condusesese toată noaptea din Miami, pe șoseaua interstatală 95 și se oprise de două ori ca să facă plinul. Încercase să-și învingă teama de avion cu ședințe de hipnotism și exerciții de relaxare recomandate de medicul ei terapeut, dar tot mai sigură i se părea călătoria cu mașina.

Privi câmpurile întinse și se întrebă cum supraviețuiau oamenii de aici. Acesta era un ținut al nevoiașilor. Fermierii albi încercau să trăiască de azi pe mâine scormonind solul nisipos și golaș din Bradford County, cu șepcile de baseball trase pe ochi ca să se ferească de soarele necruțător.

Aceasta era fața dură a Statului Însorit. Vechile orașele victoriene, precum Starke, erau tributare culturii penale. Familii întregi erau angajate la penitenciarul de stat. Ce departe i se părea confortabilul ei apartament din Miami.

În această zonă plină de păduri de pini, de sate și orașele locuite de oameni care de-abia aveau după ce bea apă nu existau nici restaurante șic, nici viață de noapte amețitoare și nici locuri în care să te relaxezi, ca în South Beach. Aici, oamenii trebuiau să tragă din greu ca să o scoată la capăt. Oameni ca părinții fostului ei prieten, care-și țineau magazinul deschis de la 7 dimineața până la 11 noaptea.